

“L’editor em va demanar que inventés una vida per al seu osset de peluix”

Ane Helene Bubenzer (Siegen, Alemanya, 1973) s’ha estrenat com a novel·lista amb *La fabulosa història d’en Henry N. Brown*, història narrada per un osset de peluix que Rosa dels vents ha publicat en versió catalana de Diana Coromines i Calders.

—El vostre osset de peluix, H. N. Brown, s’acaba de cosir a Bath el 26 de juliol de 1921. Per què el feu néixer a Anglaterra, si sou alemanya?

—Primer, perquè vàrem decidir batejar l’osset amb un nom anglès i després, perquè m’agradava molt l’Anglaterra dels anys vint, i alguns dels seus escriptors, que faig sortir a la novel·la, com Virginia Woolf i Forster.

—Vàreu? Amb qui més?

—L’osset existeix, és del meu editor alemany, Johannes Thiele. Ell va tenir la idea d’inventar la història de l’osset, de crear-li una vida possible, i ens vam posar d’acord sobre el seu origen. D’aquí el plural.

—Per tant la nota de l’editor que fa de pròleg del llibre no és cap recurs literari. L’editor existeix, i l’osset, també. Com diu ell, el va comprar a Viena.

—El que diu al pròleg és real i jo em vaig inventar tota la resta. A la versió original alemanya surt l’editor retratat amb el Henry real.

—A través dels ulls de l’osset, travessem la dramàtica història europea del segle XX, amb víctimes de les diverses guerres, i fins i tot morts infantils per malaltia. Però gràcies a la seva mirada ingènua ho fem sense un excés de dramatismes, de sentimentalisme.

—No penso pas que hi hagi menys dramatismes pel fet que tot sigui vist des dels seus ulls. El fet és que he rebut cartes de lectors que s’ham commogut. La diferència és que ell és incapaç de reaccionar i s’ha de limitar a constatar els fets.

—Per què penseu que l’editor us va escollir?

—Perquè va pensar que tenia molta fantasia i imaginació per tirar endavant aquest projecte.

—La idea d’amagar fins al final quina mena d’objecte metàl·lic té l’osset al seu interior, és vostra o de l’editor?

—És meua i se’m va acudir al principi, quan començava a

JORDI PLAY
Anne Helene Bubenzer ha obtingut un gran èxit a Alemanya amb la seva primera novel·la.

esbossar la seva biografia. Vaig pensar que calia que amagués un secret propi, que no només compartís els secrets de les famílies amb les quals viurà. Arran de l’èxit del llibre, una empresa alemanya d’ossets de peluix va fabricar-ne un amb un objecte a dins.

—Per poder amagar un objecte personal a dins, calia que l’osset fos artesanal. Sempre vàreu pensar que no podia sortir de cap taller?

—Sí. Aquells anys vint, moltes joguines es feien a casa.

—No heu volgut que les famílies de diversos països que conviuen amb l’osset amaguin grans secrets. Els conflictes familiars, guerres a banda, són similars.

—Volia parlar dels problemes de la vida quotidiana. Si hagués introduït secrets potents, hauria d’haver dedicat tot un llibre a cada família.

—Per què una de les poques obres de teatre que veu és *Tot esperant Godot*? Una picada d’ullet, per indicar que ell espera el propietari ideal?

—No sé si ben bé espera pas el propietari ideal, sinó més aviat la pau, la tranquil·litat, una situació estable, sense tanta gent que ve i se’n va.

—L’osset diu que a l’Alemanya nazi hi havia tres grups de persones, els nazis, el poble i els jueus. És una lectura que es feia a Alemanya, en aquella època?

—Sí. És la impressió que se’n podia tenir en aquella època. És una simplificació, evidentment, i no puc dir que hi estic d’acord perquè el nostre passat és molt més complex que això. No es pot simplificar el passat.

—La relació més afectiva no la té l’osset amb cap infant, sinó amb el soldat alemany que se l’emporta a la guerra perquè el lliga sentimentalment amb la seva dona.

—Em vaig implicar més emocionalment amb la història del soldat alemany, més que amb cap altre, perquè en gran part és la del meu avi. Ara bé, el vincle més fort del Henry és el que es crea amb la Isabel, que l’acull com un fill.

—Però l’amor de la seva vida, diu, és la Julchen.

—En el sentit més sexual que un osset de peluix pot tenir, mentre que la relació amb Isabel és més emotiva.

Lluís Bonada